

Tijdregistratie

Het was begin jaren zeventig. We hadden net een jaartje bedrijfsschool achter de rug en werden voor het tweede jaar bij Jos Graat in de leerlingenopleiding geplaatst. Ard en Ceessie waren de schaats-sportheelden van weleer, maar hier kom ik later op terug.

Bij Jos Graat kregen we de allerlei opdrachten om de overgang naar de ervaren elektronicamonteurs iets vloeiender te laten verlopen. Een strategie die Philips al menig jaar hanteerde en in vele beroepsdisciplines gebruikelijk was. Op het Nat.Lab. was een select gekozen gezelschap uit een groot aanbod van studenten, dat daar elk jaar te werk gesteld werden. Voor alle duidelijkheid. We waren met zevenen uitverkoren.

Jos zorgde voor een gevarieerd aanbod van opdrachten. Soms een uit het leerlingenboek, dan weer eentje ter ondersteuning van een allround monteur. Daarbij waren steevast opdrachten voor allerlei jubilea. Het was wat vrijere werk en voor ons de gelegenheid om ons verder te bekwamen. Omdat we niet strikt aan de uren werden gehouden konden we ook ingezet worden voor medewerkers uit de bedrijfsdienst die er een hobby op na hielden met maatschappelijk belang.

Hierbij werden we al snel aan de heer Wil Streun gekoppeld. Streun was een fanatiek schaatser en zat in de werkvoorbereiding van de elektronica-afdeling. Hij had een geniaal idee voor de tijdregistratie van schaatswedstrijden gekregen. In die tijd gebruikelijk door sleuven in het ijs te kappen met draadlussen erin en hieraan meetapparatuur te koppelen. Het vergde dagen van voorbereiding en werd voor de zekerheid gecombineerd met handgeklokte tijden. Dat kon beter en efficiënter, vond hij.

Een lichtbron met een sensor was de basis van het idee. Alleen niets was te koop en alles moest met de hand gemaakt worden. Voor ons waren displaybuizen in die tijd een noviteit, iets wat we in het Evoluon al gezien hadden, maar dan in het groot. Met die displaybuizen werden ook de eerste digitale klokken gemaakt voor jubilea, weliswaar met een flinke losse voeding eraan gekoppeld maar toch. Deze displaybuizen zouden de schaatstijden gaan weergeven.

We maakten allerlei onderdelen met de hand. Frezen, draaien, boren plakken en monteren, alles kwam aan bod zonder ook maar een voorbeeld voor handen te hebben. Het was de leerschool voor het Natlab. Houders voor spiegeltjes en voor de sensoren, een kast vol met elektronica voorzien van numerieke buisjes. Een mooi en leerzaam samenspel van de leerling-monteurs en Wil Streun die natuurlijk zijn kans schoon zag met zo'n uitgelezen gezelschap.

Natuurlijk moest er ook getest worden. Eerst droog daarna op de ijsbaan. Bij het droogtesten hadden we de registratieapparatuur opgesteld in de lange lege ruimte naast de werkplaats. De draaijer die daar genesteld was, was verplaatst en stond dus eventjes leeg.

Wat me altijd is bijgebleven is het feit dat we als gekken rondjes liepen om elke weer door de lichtbundel van de opnemer te gaan. Streun zag dit voldaan en met genoegen aan. Op de ijsbaan in Eindhoven werd ten slotte bij lokale schaatswedstrijden het systeem verfijnd. Streun was trots op zijn apparatuur. Het bestond uit niet meer dan een handzame kast, enkele kleine doosjes voor op het ijs en wat kabels en het installeren was in no-time gebeurd. De tijdsregistratie had een enorme vlucht genomen.

Wat een leuke bijkomstigheid was, dat deuren in die tijd op het NatLab nog met de hand op en dicht gedaan moesten worden. Later zag je hetzelfde systeem met sensoren en spiegeltjes voor elektrische deuren verschijnen. Ik denk niet dat we daar een bijdrage aan geleverd hebben, maar het was wel frappant.

Als kers op de taart en als beloning voor de geleverde prestatie, kregen we een uitnodiging voor een schaatswedstrijd in Eindhoven. En ja hoor, Ard en Ceessie vlogen letterlijk door 'onze lichtbundels'. Een onvergetelijke beleving en nog wel door onze helden.

Nu nog, wanneer ik schaatswedstrijden op de TV zie, denk ik met veel genoegen terug aan die tijd bij de leerlingenopleiding.

Henny Herps